

РЕШЕНИЕ

№ 6071

гр. София, 26.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

**ЧЛЕНОВЕ: Георги Терзиев
Калин Куманов**

при участието на секретаря Дора Тинчева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **6931** по описа за **2021** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Д. М. К. от [населено място] срещу Решение №20119741/15.05.2021 година, постановено по н.а.х.д.№14809/2020 година по описа на СРС,107 състав потвърждаващо Електронен фиш, серия К №2516004/28.03.2018 година на СДВР, с който на Д. П. К. е наложена глоба в размер на 400 лева на основание чл.189,ал.4,вр. с чл.182,ал.2,т.5 от ЗДВП за извършено нарушение на чл.21,ал.2 от ЗДВП.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното съдебно решение. Сочи се още, че пред СРС не е доказано, че същата е субект на нарушението и правилно и законосъобразно е наложено наказанието, не е установена изправността на техническото средство и неправилно са изчислени давностните срокове и наказанието е погасено по давност. Иска се отмяна на решението и отмяна на Електронния фиш.

В съдебно заседание, касаторът- Д. М. К., редовно и своевременно призован, не се явява и не изпраща представител.

Ответникът по касация- СДВР-ОПП,редовно и своевременно призован не

изпраща представител.

Представителят на СГП-прокурор Д. изразява становище за неоснователност на жалбата.

Административен съд-София-град, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

Анализирайки всички събрани доказателства, обосновано СРС приел, че на 28.03.2018 година в 10.43 часа в [населено място] по [улица] към [улица] с посока на движение от пътен възел "К." към [улица] с автоматизирано техническо средство-Стационарна видео радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения тип S. E. 400 е установено и заснето, че МПС – лек автомобил „М. С 500 Л” с ДК СА 1661 СВ се движи със скорост от 139 км/ч при ограничение на скоростта от 90 км/ч, въведено с пътен знак В-26 извън населено място. Въз основа на Справка в централна база СДВР е установено, че към датата на процесното нарушение собственик на МПС е [фирма], а ползвател на заснетия автомобил е [фирма] със законен представител Д. К.

От разпечатка от паметта на техническо средство – Стационарна видео-радарна система S. E. 400, която е веществено доказателство, изготвено по реда на чл. 189, ал. 15 ЗДвП, се установява, че на процесната дата е заснет лек автомобил „М. С 500 Л” с ДК СА 1661 СВ, като е засечена скорост на движение на същия автомобил от 139 км/ч, като са записани датата, часът, посоката на движение, фиксираната скорост и е сниман регистрационният номер на автомобила, който съвпада напълно с този, регистриран на името на ЕТ, чиито едноличен собственик и законен представител е касаторът. Стационарната видео-радарна система за наблюдение и регистрация на пътни нарушения 400 е одобрена и вписана в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване, със срок на валидност на одобряването 06.10.2019 година. Периодичността на последващите проверки на видео-радарните системи е една година, като стационарната система с №10444D94A01080070 е преминала проверка на 17.11.2017 година и е технически годна. От приложения по делото Протокол за проверка № 234- И./17.11.2017 година на БИМ е видно, че стационарната видеосистема за наблюдение S. E. 400, отговаря на изискванията и дава допустима грешка при полеви условия при измерване на скоростта от 3 км/ч. до 100 км/ч. и от 3 % над 100 км/ч., като измерената скорост попада в обхвата на уреда и технически изправна.

Правилен е изводът на СРС, че при издаване на електронния фиш не са допуснати нарушения. Настоящата съдебна инстанция намира доводът на касатора, че електронният фиш е съставен в отсъствието на контролен орган за неоснователен. Чл. 189, ал. 4 ЗДвП сочи, че при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган, на нарушителя се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Електронният фиш съдържа данни за: териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно

средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Образецът на електронния фиш се утвърждава от Министъра на вътрешните работи.

"Електронен фиш" е електронно изявление, записано върху хартиен, магнитен или друг носител, създадено чрез административно-информационна система въз основа на постъпили и обработени данни за нарушения от автоматизирани технически средства. По дефиниция, електронният фиш не носи подпис на издателя си, поради което въпросът за компетентността на определено лице не се поставя. В него следва да бъде отразена само структурата на МВР, на чиято територия е установено нарушението, което в случая е сторено, т.е. не е налице законово изискване да бъде посочено лицето, издало електронния фиш. В тази връзка неоснователно е възражението на касатора за съществено нарушение на процесуалните правила и изискването за форма, поради липсата на посочване на лице – издател на фиша. Това е така, тъй като разпоредбата на чл. 189 ал. 4 от ЗДвП е специална по отношение на общите норми за издаване на НП – чл. 57 от ЗАНН и датата, часът и мястото на нарушението са посочени в достатъчна степен. Неоснователно е и възражението за съществено нарушение, а именно липсата на дата на съставяне на фиша, защото в разпоредбата на чл. 189 ал. 4 от ЗДвП са изброени изчерпателно реквизитите на ЕФ и сред тях не фигурира "дата на съставяне на ЕФ" (за разлика от чл. 42, т. 2 и чл. 57 от ЗАНН, който въвежда такъв реквизит на АУАН и НП). Нормата на чл. 189 ал. 4 от ЗДвП е специална по отношение на изискванията към съдържанието на електронния фиш и съответно има приоритет пред общата норма въвеждаща реквизитите на АУАН и НП. Издаденият електронен фиш не е индивидуален административен акт, защото с него се налага глоба на нарушителя и законодателят изрично го е изключил от кръга на индивидуалните административни актове, като за целта е създал нарочна правна уредба, намираща се в ЗДвП, посочил, е че се обжалва пред съответния районен съд, а не пред административния съд като първо инстанция..

В конкретния случай, касаторът изобщо не е оспорил нито посоченото място на нарушението, нито предвидената максимална скорост за движение от 90 км/ч пред СРС обозначена с пътен знак В-26, нито пък е оспорил как е въведено ограничението на максимално допустимата скорост за движение.

Неоснователен е и доводът на касатора, че в електронния фиш не е посочена посоката на движение и пътният знак, въвеждащ ограничението, защото от приложения електронен фиш ясно е посочена не само посоката на движение, но и ограничението на скоростта, въведено с пътен знак В26. Неоснователен е доводът на касатора, че не е доказано, че тя е извършила посоченото нарушение, защото в случая отговорността на касатора е анагжирана на основание чл. 188 ал. 2 ЗДвП, според която когато нарушението е извършено при управление на моторно превозно средство, собственост на юридическо лице, предвиденото по този закон наказание се налага на неговия законен представител или на лицето, посочено от него, на което е предоставил управлението на моторното превозно средство. В случая самият касатор е попълнил Декларация, че на посочената в Електронния фиш дата именно тя е управлявала лекия автомобил, при което твърдението и, че не е осъществила нарушението и няма доказателства за авторството на деянието е неоснователно.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин и участието на нарушителя в него, то съвсем законосъобразно е ангажирана административно наказателната отговорност на касатора и му е наложена санкция в предвидения от закона размер по чл.182,ал.2,т.5 от ЗДВП- глоба в размер на 400 лева.

В ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 ОТ 26.02.2014 Г. ПО Т.. Д. № 1/2013 Г., ОСК НА ВАС, е посочено, че, стационарно техническо средство е това, което е предварително позиционирано и трайно поставено на пътя, съгласно [чл. 165, ал. 2, т. 6 и т. 7 ЗДВП](#) и което функционира автоматизирано в отсъствие на контролен орган, В [чл. 189, ал. 4 ЗДВП](#) са посочени изрично условията, които следва да са налице, за да се издаде електронен фиш, а именно нарушението да е установено и заснето с автоматизирано техническо средство. Т.е. издаването на електронния фиш е строго ограничено и възможно само в случаите на предварително стационарно позиционирани технически средства със съответните предварителни обозначения за съществуването им ([чл. 165, ал. 2, т. 6 и т. 7 ЗДВП](#)), същите да работят на автоматичен режим без нужда от обслужване от съответен контролен орган.Поставянето на технически средства, които автоматично да записват административни нарушения, трябва да се извършва по определена процедура и с оглед спазването на определени изисквания (арг. [чл. 32, ал. 2 от Конституцията](#)). Използването на заснемащи технически средства е позволено ([чл. 165, ал. 2, т. 7 ЗДВП](#)), тъй като касае повишаване и гарантиране на сигурността при движението по пътищата, а наред с това тези технически средства могат да създадат висока степен на достоверност (изключващо намесата на субективен фактор). Пътната отсечка, обхваната от техническото средство, трябва да е предварително обозначена, което произтича от разпоредбата на [чл. 165, ал. 2, т. 7 ЗДВП](#), която задължава контролните органи да обозначават места за контрол по спазването на правилата за движение от всички участници в движението, като поставят пътни знаци и техника за видеонаблюдение. Така определеното наказание е справедливо и съответно на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието ,визирани в чл.12 от ЗАНН и преди всичко да се поправи и превъзпита нарушителят към спазване на установения правен ред.

Неоснователен е доводът на касатора, че нарушението е погасено по давност.

По силата на препращащата норма на чл.11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността,формите на съучастие, приготвянето и опита, доколкото в ЗАНН не е предвидено друго,се прилагат разпоредбите на НК.Единствената уредба в ЗАНН и то във връзка с давността,обхваща един случай:изпълнение на наказанието по влязъл в сила административно наказателен акт (чл. 82 от ЗАНН)/За съдебната фаза на административно наказателното производство, изрична уредба в ЗАНН няма, като по силата на препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН,в този случай се прилагат разпоредбите за давността и абсолютната давност в НК.За давността съдът е длъжен да следи служебно,като в глава IX от НК „Погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание ”чл.79 предвижда, че наказателното преследване се изключва когато е изтекла предвидената в закона давност. Съобразно разпоредбата на чл. 80 ал. 1 т. 5 от НК/ действаща към момента на извършване на нарушението/ наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в

продължение на три години за всички други наказания, с изключение на тези дадени в предходните точки на същата алинея. В чл. 81 ал. 3 от НК е предвидена обаче абсолютна давност, с изтичането на която, макар да е било образувано производство, отговорността се погасява, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член (чл. 80 ал. 1, а в настоящия случай т. 5 от този член от НК). Тъй като наложеното наказание е глоба, предвидената в чл. 80, ал. 3 от НК давност по отношение на този вид наказания е три години / тъй като давността е започнала да тече от 28.03.2018 година, а абсолютната давност, изключваща отговорността на нарушителя е 4 години и половина, която безспорно изтича на 28.09.2022 година и все още не е изтекла.

Настоящата съдебна инстанция намира, че предвидената преди изменението на разпоредбата на чл. 80 и чл. 81 от НК от 06.04.2010 година по-кратка абсолютна давност не следва да намери приложение, защото нормата е материално правна и същата се прилага само и единствено по отношение на извършените административна нарушения преди влизането на изменението в сила - именно 06.04.2010 година, какъвто не е процесният случай - нарушението е извършено на 28.03.2018 година след влизане в сила на изменението на нормата. Давността има материалноправна същност. Решаващо за нея е погасяването на правото на държавата по наказателноправното, а не по наказателнопроцесуалното правоотношение. Държавата губи всякаква възможност да накаже нарушителя/ перстъпника/, а не само да проведе наказателно преследване срещу него. Нещо повече - именно защото "наказателната отговорност е погасена поради изтичане на предвидената в закона давност" (чл. 21, ал. 1, т. 3 НПК), затова и наказателното производство "не се започва.., а започнатото се прекратява". Такова наказателно производство е или се оказва безпредметно, и единственото основание за неговото продължаване е законният интерес на обвиняемия да бъде оправдан (арг. от втората алинея на цитираната разпоредба). Ако основание е наказателната отговорност, нейното установяване би позволило и осъждане на обвиняемия. И в този случай обаче отхвърлянето на искането за постановяване на оправдателна присъда позволява само обявяване на давността (арг. от чл. 303, ал. 5 НПК).

Правната същност на погасяването се изразява в изключване на възможността държавата да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание поради предвидени в закона фактически положения или поради последвала амнистия.

Иначе казано тя губи тези свои права.. При погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание държавата губи своите права по силата на закона, без да е необходим формален акт на неин орган. Правната невъзможност за упражняване на съответните права възниква за нея в момента, когато юридическият факт, предвиден в НК като основание за погасяването, се прояви в действителността. След неговото проявление всяка държавна дейност по осъществяване на съответните елементи от наказателната отговорност става противозаконна. Юридическите факти, които са правни основания за погасяване на наказателното преследване и на наложеното наказание са общо три вида и са уредени в чл. 79, ал. 1 НК - когато деецът умре, когато е изтекла предвидената от закона давност. Когато е последвала амнистия. Давността обикновено се определя като период от време, с изтичането на който титулярът на едно право губи предоставената му от закона възможност да го осъществи чрез използване на държавна принуда. Но в наказателното правоотношение правомощията на държавата се осъществяват само по принудителен ред, който при

това е точно регламентиран от гледна точка на държавни органи, които ги осъществяват и от гледна точка на възможните техни действия. П. характер на тези правомощия изключва възможността за доброволно изпълнение на каквото и да било от страна на дееца. Наказателната отговорност е немислима без принудата. Ето защо погасяването на възможността да се упражнява принудително дадено право е равнозначно на погасяване на самото право.

Под давност в наказателното право се разбира период от време, определен в закона, с изтичането на който държавата губи правото си да осъществи наказателно преследване или да изпълни наложено наказание. Всички давностни срокове, предвидени в НК, са посочени в години. Всяка година ще изтича на съответната дата, на която е началото на давностния срок. Поради давност се погасява наказателното преследване и наложеното наказание по отношение на всички видове престъпления, с изключение на тези против мира и човечеството (чл. 79, ал. 2 НК). В зависимост от това кое право на държавата се погасява, различаваме два вида наказателноправна давност - изключваща правото да се осъществи наказателно преследване и давност, която погасява правото на държавата да изпълни наложено наказание. Давността, погасяваща наказателното преследване е уредена в чл. 80 и 81 НК и погасява правото на държавата да възбуди наказателно преследване. Според разпоредбата на чл. 80, ал. 1 НК наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на посочените в т. 1-5 срокове. Юридическият факт, който влече изключване на наказателното преследване, е бездействието на държавата в лицето на нейните компетентни органи през посочените периоди от време. То се изразява в това, че те не са образували наказателно преследване. Началният момент на давността за преследване е различен в зависимост от формата на осъществената престъпна дейност. По общо правило давността, която погасява наказателното преследване, започва да тече от довършването на престъплението (чл. 80, ал. 3 НК). За резултатните престъпления давността ще започва от деня, в който са настъпили общественото опасните последици, а за формалните това ще е съответно денят, в който е довършено изпълнителното деяние. Наказателното преследване може да се погаси и поради изтичане на абсолютна давност, която не зависи от спирането или прекъсването и която разпоредбата на чл. 81, ал. 3 НК определя като срок, който надвишава с една втора този на обикновената давност, с която се погасява преследването за извършеното престъпление/ какъвто е процесният случай/. Правото да се изпълни едно наложено наказание може да се погаси и от изтичането на абсолютната давност по чл. 82, ал. 4 НК и тя е с една втора по-голяма от обикновената давност за погасяване изпълнението на наказанието. Единственото изключение в това отношение е предвидено във връзка с глобата, когато за нейното събиране е образувано изпълнително производство (чл. 82, ал. 4 от НК/, но това е изпълнителска давност, която е различна от давността по НК.

Като е достигнал до този извод в посока потвърждаване на Електронния фиш, СРС е постановил едно правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Страните не са заявили претенция за присъждане на разноски..

Настоящият съдебен състав намира за уместно да отбележи и укаже на касатора-че понятието „незаконосъобразност“ на съдебното решение „е непознато изобщо и неприсъщо на съдебните решения. Касационната инстанция проверява валидността, допустимостта и правилността на съдебните решения, постановени от страна на първоинстанционния съд и то по реда на АПК. На второ място, понятието „незаконосъобразност“ е присъщо на административните актове и на наказателните постановления, не и на съдебните решения.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221,ал.2 АПК,Административен
съд София- град

Р Е Ш И:

**ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20119741/15.05.2021 година, постановено
по н.а.х.д.№14809/2020 година по описа на СРС,107 състав.**

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.